



**VSO tabor mladih**  
Maribor, 13. 11. 2015

Nika Ivanuša

## **PRIPOVED O 10 DNEVNI VOJNI ZA SLOVENIJO**

Branko Kosič (roj. 1959) je mamin bratranec. Ob službi še vedno najde dovolj časa za igranje šaha, pri katerem neznansko uživa. Čas pa rad preživlja tudi s svojima vnukoma in ženo.

O 10 dnevni vojni za slovenijo pa mi je povedal takole:

»Na orožne vaje sem bil poklican 24.6 v 710. Učni center TO v Pekrah. Te orožne vaje naj bi trajale 1 teden, saj so bile tedenske menjave, vendar sem imel jaz srečo ali pa nesrečo, da sem prišel tja dva dni, preden se je vse začelo. Prvi in drugi dan orožnih vaj še ni bilo tako resno. Spomnim se, kako smo 25.6. 1991 po televiziji gledali proslavo ob osamosvojitvi Slovenije, kjer je Milan Kučan povedal naj imamo mirno noč. Tako je tudi bilo, saj se je naslednji dan začelo. Takoj še nismo bili ogroženi, vedeli pa smo, kaj se dogaja drugje.

Bil sem v protiletalski enoti in takoj so nas seznanili z orožjem. Imeli smo šest protiletalskih topov kalibra 20mm. Prve dni še nismo občutili, kaj se drugje dogaja, ko pa smo izvedeli, da je v Šentilju že prišlo do streljanja, so prvo polovico enote s topovi odpeljali v Šentilj. Kasneje sem slišal, da je eden izmed njih izgubil nogo. Čez nekaj dni so začeli streljati tudi na nas, zato smo dobili ukaz, da se iz centra skozi gozd prestavimo v dolino. Pri tem so nam pomagali domačini, ki so gozd poznali. Nastanili smo se okoli vojašnice, naša naloga pa je bila, da jo varujemo in čakamo na vojake, ki so začeli bežati iz vojašnice. Ob samem zajetju tankov nisem bil prisoten, so jih pa razorožili ter orožje predali TO.

Nastanjeni smo bili pri bivši enoti ob železniški postaji, kjer smo se za silo naspali. Nekateri smo nosili še stare uniforme, kar pa je bilo za nas tudi zelo nevarno, saj bi nas lahko kdo od naših zamenjal in nas ranil. Tako je bilo iz dneva v dan. Spomnim se dogodka ko so s helikopterjem iz Niša prileteli specialci. Ukaza za streljanje nismo dobili. Helikopter bi lahko sestrelili, ampak potem bi bili po mojem mnenju še huje napadeni. Če bi prišlo do tega, bi imeli definitivno premalo streliva. Menim, da če bi imeli nasprotniki res interes, bi se lahko za Slovenijo končalo veliko slabše. Zelo stresna je bila tudi misel na družino, predvsem ženo in sina, ki sta bila v tistem času v Radencih, vendar pa kljub temu nisem vedel, kaj se dogaja tam, in če je vse v redu z njima.«

Na vprašanje, če je zadovoljen z izidom vojne, pove:

»Vsi smo si želeli samostojne Slovenije, vendar smo vsi pričakovali nekaj čisto drugega. Glede na to, da smo majhna država, ki bi lahko dobro izkoristila podjetja in bi lahko bili tako uspešni, kot je na primer Švica, je pri nas šlo samo za politične interese.«

Glede na žrtve pa s solzami v očeh nadaljuje:

»Kljub temu, da ni bilo veliko žrtev, je vsako življenje pomembno in je vsekakor ugasnilo ob nepravem času. Ob misli, da bi lahko bil med njimi tudi jaz, pa me zmrazi. Hvaležen sem, da sem živ in da lahko preživljam čas s svojimi najbližjimi.«

Nika Ivanuša, 2. d